

[Fiskeriministeren.]

land var bedre i stand til at liberalisere, end Danmark er, og i så fald, hvorfor. Det er naturligvis ikke let for mig at give nogen fyldestgørende forklaring, men jeg kan dog sige, hvad jeg personligt mener om denne sag. Der foreligger jo dette, at Italien faktisk ikke har liberaliseret fuldtud; det er ikke helt korrekt at anslå liberaliseringen til 100 pct., for der består stadig visse vanskeligheder, og der er stadig visse trusler om vanskeligheder. For Norge er det rigtigt nok, bortset fra at konserves ikke er med i liberaliseringen. For Englands vedkommende er det vel nærmest sådan, at man dør er stærkt interesseret i fiskeeksporten til England, og derfor har det været naturligt for England at — om jeg så må sige — legalisere en tilstand, som allerede var gældende, da man fremsatte tilbudet om 100 pct. liberalisering. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen fare for, at vi skal blive hængende i bagsmækken. Jeg kan endda yderligere føje til, at det ikke er vor skyld, at man indenfor OEEC ikke er kommet videre med en løsning af spørgsmålet; vi har i virkeligheden stillet os overordentlig forstående, fordi vi er meget interesseret i en almindelig liberalisering. Det har imidlertid vist sig, at en række lande, hvor der er stoppet for eksporten fra Danmark, ikke har ønsket at være med i en liberalisering, og så kan der vel være lidt tvivl om, hvorvidt vi forlods skal melde os og tage vanskeligheder, som de andre lande søger at dække sig for i de forhandlinger, der her er tale om.

Jeg vil også gerne fremhæve, hvad der skete under min forgænger. Da man mente, at loven kunne lempes, gennemførte vi en række virkelig liberale foranstaltninger i forbindelse med eksporten til lande, overfor hvilke der ikke var nogen rimelig grund til at sætte restriktioner op. Overfor disse gav vi, populært sagt, udførselstilladelser på samleband, og det finder jeg egentlig er et bevis for, at vi ikke på forhånd har ønsket at beholde restriktioner, hvor de ikke kunne siges at være fuldstændig nødvendige.

Det ærede medlem hr. Søren Olesen mente, at man lige så godt kunne lade loven være gældende ubegrænset. Det synes jeg ikke der er nogen anledning til. Jeg synes, det er meget rimeligt, at fiskeriministeren hvert år må søge om forlængelse af

denne lovgivning og overfor tinget gøre rede for nødvendigheden af den. Jeg kan derfor ikke være enig i, at man skulle lade loven gælde ubegrænset. Jeg så gerne, om vi på et eller andet tidspunkt — helst så snart som muligt — kunne være den foruden.

Det ærede medlem sagde noget om, at Norge skulle have bedre betingelser i Italien end Danmark. Det er jeg ikke vidende om. Jeg vil tro, at den udførsel, vort land har haft til Italien, er den gunstigst mulige og den bedste, som vore eksportører er i stand til at fremskaffe. Jeg er derfor meget tilfreds med, at samtlige fiskerierorganisationer har været enige om at støtte denne lovgivning — som de iøvrigt har været det gennem årene. Det ærede medlem skulle spørge fiskerierhvervsfolkene i Hirtshals — så tror jeg hans synspunkter ville blive lidt anderledes end dem, han fremførte her.

Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget og udtaler ønsket om, at vi stadig må gå forbedringer af handelen i møde, så at denne lovgivning snart vil kunne undværes.

Søren Olesen: Den højtærede fiskeriminister mente, at det vist ikke kunne have noget på sig, at Norge skulle have haft bedre afsætningsforhold end Danmark. Jeg har i og for sig ingen bevisligheder; men der har i denne eftersommer været visse vanskeligheder for Danmark ved afsætning af tunfisk, medens jeg har hørt, at nordmændene har kunnet afsætte ret store mængder til Italien, idet de havde en ordning med hensyn til kølevogne, som kunne gå hurtigt igennem o. lign., således at de faktisk har udnyttet dette fiskeri bedre, end man har kunnet i Danmark, og opnået en bedre afsætning. Det var det, jeg havde i tankerne, da jeg sagde, at så længe vi ikke går med til at ophæve denne lovgivning, er det ikke så underligt, at Italien kommer med visse trusler, som man måske en skønne dag sætter i kraft. Når vi står overfor at skulle forlænge en lovgivning som denne, mener jeg, vi bør tage dette i betragtning, så vi ikke risikerer at påvirke andre lande til tilbageskridt, hvor der allerede er sket en ønskelig liberalisering.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.